

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 87/2017
09.02.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Вукашина Сојкића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Крушевцу К 510/14-Кв 557/16 од 12.09.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 725/16 од 07.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних решења Основног суда у Крушевцу К 510/14 - Кв 557/16 од 12.09.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 725/16 од 07.10.2016. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Крушевцу К 510/14 – Кв 557/16 од 12.09.2016. године, одбијен је захтев браниоца окривљеног АА за понављање кривичног поступка, окончаног правноснажном пресудом Основног суда у Крушевцу К 510/14 од 05.03.2015. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 515/15 од 04.06.2015. године из разлога предвиђених одредбом члана 473. став 1. тачка 3) ЗКП.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 725/16 од 07.10.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, изјављена против првостепеног решења.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Вукашин Сојкић, благовремено је поднео захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних решења у смислу члана 482, 483, 484. и 485. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведена решења укине.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа у којој је размотрио списе предмета, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је недозвољен.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да иако је у захтеву окривљеног за понављање кривичног поступка приложена признаница о уплаћеном новцу оштећеном ББ коју је требало графолошки вештачити и предложено испитивање сведока који би потврдили одбрану окривљеног да је оштећеном вратио новац и то ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ, нижестепени судови олако одбијају захтев окривљеног за понављање кривичног поступка и касније жалбу изјављену против првостепеног решења сматрајући да наведена признаница не представља валидан доказ у овом кривичном поступку полазећи од претпоставке да је оштећени у праву.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева полемише о чињеницама које су биле предмет оцене у побијаним правноснажним решењима и оспорава чињеничне закључке нижестепених судова да чињенице и докази изнети у захтеву окривљеног за понављање кривичног поступка сами за себе и у вези са ранијим чињеницама и доказима не могу довести до одбијања оптужбе или од ослобађања од оптужбе или осуде по блажем кривичном закону и да самим тим у конкретном случају нису испуњени услови за понављање кривичног поступка, чиме бранилац правноснажна решења у суштини побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања везано за понављање кривичног поступка, при чему не наводи ниједан разлог који је таксативно набројан у члану 485. став 4. ЗКП, а из ког разлога би окривљеном и његовом браниоцу било дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Како је чланом 485. став 4. који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној одлуци, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења истог истиче и повреду права окривљеног на правично суђење, зајемченог одредбом члана 32. Устава Републике Србије и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних људских слобода.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП) а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и тачка 3) тог Законика, мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Како се у захтеву браниоца окривљеног у односу на истакнуту повреду људског права (члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП) не истиче да је та повреда утврђена одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права, нити је таква одлука приложена уз захтев, то, по оцени овог суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на наведену повреду нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић